

Weren Free

DIDI

Díl 1.

DIDI

Díl 1.

Weren Free

„Pííp, pííp!“ V korunách stromů u malého jezírka volali své rodiče malí ptáčci házející sebou ze strany na stranu samou nedočkavostí. Ztuhli však ihned, jakmile k nim dolehl hlas dospělého jestřába.

Nad hladinou se objevil velký stín rodičů, koruna stromu se opět zatřásla. Zobáčky ptáčků měly co dělat, aby jim potrava v podobě červíků neutekla volným pádem.

Rodiče s radostí v očích pozorovali svá mláďata – vzájemně si pomáhala, aby jim červíci neutekli. Samička se opřela o tatínka, její peří se zachvělo vděčností. Sotva stačila vydechnout, jejich rodinnou pohodu vyrušil zvuk z nedaleké vesničky.

Jestřábi sebou trhli, zacvakali zobáky a s roztáhnutými křídly svištěli nad prázdnou loukou. Letěli podél hranice vesničky, v níž na první pohled probíhal všední život, kromě tržiště, které bujelo životem jako v rušném městě.

-00-

Ze sadu velkých třešní v samotném rohu vesničky proudily magické tóny zpěvu slečny. Nebyl to však ledajaký zpěv, tento zpěv dokázal ze zmatených duší vyhnat strach. Bytosti, které se zaposlouchaly do zpěvu, zaplavila vlna hřejivého tepla smíšeného s bezednou láskou.

Zvířata se po jeho poslechu stala oddanými společníky. V každém, kdo měl v sobě byť jen špetku dobra, začalo to dobro zářit jako diamant. Jedna slečna a jeden zpěv dělaly z vesničky jménem Hopidie místo plné radosti, lidé díky ní překypovali nadějí a životem. Byla to